

תת"ע 14331/01/22 - איה אבו ואסל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 14331-01-22 מדינת ישראל נ' אבו ואסל
תיק חיצוני: 10122044554

מספר בקשה: 2

בפני כבוד השופטת עידית פלד
מבקשת איה אבו ואסל
ע"י ב"כ עו"ד יחיה פואד

נגד מדינת ישראל
משיבה ע"י שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

עסקין בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקשת ביום 20.03.22.

עיינתי בטיעוני המבקשת בבקשה, ומשלא ניתנה תגובת המשיבה ניתנת החלטתי על בסיס החומר הקיים.

בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון, אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שמאישור המסירה בתיק בית המשפט (הכולל את שמה של המבקשת, מספר ת.ז., וכתובתה של המבקשת לרבות מספר ת.ד., פרטי עובד הדואר ותאריך המסירה) עולה, כי הזמנה לדין נשלחה למבקשת וחזרה בציון 'לא נדרש'; והמבקשת לא הוכיחה כי לא קיבלה את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בה ולא עקב הימנעותה מלקבלה, ולא הציגה כל ראיה שיש בה כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**; רע"פ 805/09 **שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל**). וטענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ולא תתקבלנה אמירות מסוג זה אם נטענו בעלמא וללא כל תימוכין (ראו בסעיפים 34-35 לפסק הדין בענין סאלם; רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.05.2018)). נקבע, כי "על מנת לסתור את החזקה, אין די לטעון לקיומם של פגמים או חוסרים "באישור המסירה" - הוא המסמך אליו מכוון המערער, אשר בו צוין כי הדואר לא נדרש. על המערער הנטל להראות באמצעות ראיות, מסמכים או בעקבות ברור שעשה, כי אי קבלת הדואר אינה נובעת מכך שהוא נמנע מלקבלו. ... הטענה כי אישור המסירה חסר פרטים, אין בה כדי לכפר על המחדל של המערער ומשמעויותיו." (עפ"ת (מחוזי חיפה) 10086,10054-11-21 **גאוני נ' מדינת ישראל**, 29.11.21, פסקה 9); ובענייננו, המבקשת לא ביררה את נסיבות מסירת הדו"ח, ואף לא פנתה לסניף הדואר לבירור טענתה, ולפיכך, יש לראותה כמי שקיבלה את ההזמנה לדין. "משמעות קבלת עמדת המבקש היא ביטול בפועל של "חזקת המסירה" כל אימת שבעל דין מצהיר - בלי תמיכה

ראייתית נוספת - כי החזקה לא התקיימה בעניינו. " (רע"פ 1711/20 סני חורי נ' מדינת ישראל (נבו 08.03.2020)).

לפיכך, המבקשת לא עמדה בנטל ההוכחה המוטל על כתפיה, וניתן היה לדון אותה בהיעדרה (עפת (מחוזי חיפה) 27178-02-19 מאהר נ' מדינת ישראל, 21.2.19; עפ"ת (מחוזי חי') 37016-12-18 נסאר נבואני נ' מדינת ישראל; ועפ"ת (מחוזי חי') 21632-09-11 מוחמד מצאלחה נ' מדינת ישראל).

אשר לתנאי השני, אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בעניינו, שעה שהמבקשת לא הציגה טעמים של ממש לביסוס טענתה, כי יש לה טענות הגנה טובות, ולא הצביעה על שיקולים הנתמכים בתשתית ראייתית כלשהי שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין; ועל פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בעלמא בכדי להקים חשש לעיוות דין (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

אין גם בעונש שהוטל על המבקשת (כפל קנס המקור) משום עיוות דין, נוכח עברה התעבורתי והחזרתיות בביצוע העבירה בותק נהיגה קצר.

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, י"ד אייר תשפ"ב, 15 מאי 2022, בהעדר הצדדים.